

פרשת לך לך

אל הארץ אשר אראך (יב א)

נאמר בבראשית רבה, לט, ט: ולמה לא גלה לו, כדי לחבבה בעיניו ולתן לו שכר על כל פסיעה ופסיעה.

הרב שמשון פינקוס זצ"ל ב'תפארת תורה' באר את מאמר חז"ל "האבות הן הן המרכבה" (ב"ר מז, ו) כך:

הנה אם נשאל את המרכבה עצמה שהשר יושב בה, לאן פניך מועדות? הרי תאמר: וכי יש לי יעד להגיע אליו?! הלא כל תפקידי הוא להרכיב את השר. כשהוא מפנה אותי לימין - אני פונה לימין, כשהוא מפנה אותי לשמאל - אני פונה לשמאל, ואין זה עניני כלל לאן אגיע לבסוף, זה ענינו של השר. כלומר, המרכבה מצד עצמה אינה נוסעת לא לירושלים ולא לטבריה, היא נוסעת רק - ימינה או שמאלה, על פי רצון השר המנהיג אותה.

זהו, אם כן, מה שכתוב על אברהם אבינו שהלך "אל הארץ אשר אראך", והיינו שכל פניה פנה על פי הדיבור, אבל הוא מצד עצמו לא היה לו שום יעד, רק לעשות רצון קונו.

ואולי דבר זה נרמז בדברי המדרש הנ"ל - "לתן לו שכר על כל פסיעה ופסיעה", שכן, אם היה לו יעד סופי, הרי שקיום המצוה היה אחד בלבד - להגיע אל היעד, אבל עתה שלא ידע לאן פניו מועדות, נמצא שעצם ההליכה היא גופא המצוה, אם כן בכל פסיעה קיים מצות הליכה וקיבל עליה שכר בפני עצמה.

זאת ועוד, כאשר לא גילה הקב"ה לאברהם לאן הוא הולך, הרי שכל פסיעה ופסיעה שהתרחק אברהם מבית אביו ומארצו היתה קשה לו כמו הפסיעה הראשונה, כי כאשר יודעים לאן הולכים - כשמתקרבים נהיה יותר קל, ועל ידי זה זכה לשכר על כל פסיעה ופסיעה.

מקור: לאור הנר